

Wolf Róbert: Darvak tánca (részlet)

A telihold tovább folytatta útját a sötét égbolton. Szokatlanul erős, vörös fénnel világított aznap, Dani így folytathatta a munkát. Vágott, illesztett és ragasztott. Olyan erőt érzett magában, mint még soha. Luna éber tekintettel bámulta gazdáját.

Éjfél előtt nem sokkal elkészült.

Negyedszer, utoljára állt neki, hogy ellenőrizze az összes rögzítési pontot. A kosarat a hárhoz kötötte egy hosszú kötéllal. A kosár nyitott aljára erősítette a vasrácsot, száraz szalmát tett rá. A rácsot magas, csaknem a ballon aljáig felérő alumínium lapokkal vette körbe, hogy a kosár meg ne gyulladjon. Az egyik lapon volt egy nyitható-zárható retesz, ahol adagolni lehetett a fát. A tűzhely felett, a ballon alsó, torok részét a hordóabroncs képezte. A tűzhely így már készen állt, a retesz mellett jó adag száraz akác várta, hogy lángra kaphasson.

Nem maradt más hátra, mint meggyújtani a tüzet és engedni, hogy a forró levegő megtöltse a ballon kupoláját. Dani benyúlt a zsebébe, gyufát keresett, de nem talált. Tenyerével végigtapogatta zsebeit, mígnem az egyikben megzörrent a doboz. Amikor gyújtásra lendült a karja, a közeli bükkerdő éjszakai csendjében egy gím öblös hangja hallatszott. A szarvas a tisztásra lépett. Dani felállt, a hárs felé hátrált. A szarvas méltóságteljes léptekkel átsétált a tisztáson, és eltűnt az erdő fái között.

Dani az órájára nézett. Öt perc volt vissza éjfélig.

Azt még megvárom, aztán pontban éjfélkor indulás. Ha ma éjjel sikerül felszállnom, holnap már anya és apa is repülhetnek. És akkor vége lesz ennek, végre.

Dani a hárs törzséhez kuporodott. A hőlégballont bámulta. Egymaga építette.

Kellene egy név, de mi legyen az?

Eszébe jutottak a Montgolfier fivérek.

– Vajon ők is ugyanazt érezték az indulás előtt, amit most én? Mindegy is, most csak egy a fontos. Ahogyan a kapitány mondta, mindennél erősebben hinnem kell benne, és akkor repülni fogunk, Lunácska.

Egy perc maradt éjfélig.

– Nevet kell adnom neki. De mégis, mi legyen a neve? – mormolta már félálomban. –
Indulnom kell, mindjárt – mondta, és mély álomba merült.

A falu harangja az éj csendjében, pontban éjfélkor megkondult.

Dani a hajójában ébredt. Megnyújtóztatta elgémberedett végtagjait, feltápáskodott, majd kinézett a gondolából. Könnyű szél fújta szőke tincseit, a hőlégballon némán ringatózott az égen.

– Uramisten, repülünk! Látod, Lunácska, hát sikerült! Sikerült! – ujjongott Dani. – Luna, merre jársz?

De hiába kereste, a macska nem volt sehol.

– Talán lent maradt, mindig elkóborog valamerre. Mindegy, majd legközelebb felhozom.

Dani alaposabban szemügyre vette a tájat. Lenyűgözték az alatta húzódó hegyvonulatok. Számolni kezdte a hófedte csúcsokat, de egy tucat után felhagyott vele. Nagyokat kortyolt a határtalannak tűnő világ tiszta levegőjéből, és olyan szabadnak érezte magát, mint még sohasem.

A felhők, mint lovak bóklásztak az ég rétjén.

– Nézd, milyen aranyos az a kiscsikó! – szólalt meg egy ismerős hang. – Ott, az anyukája mellett, épp most próbál négy lábra állni. Nézd már!

– Te meg hogy kerülsz ide? – kérdezte Dani kikerekedett szemekkel.

– Tudtam, hogy jóváteszed ám – mosolygott Csenge Danira. – Már nem is haragszom. Ez sokkal jobb, mint az óriáskerék! Tényleg egyedül építetted?

– Ami azt illeti igen – válaszolta Dani büszkén.

Hosszan mesélt hajója egyes részeiről, és arról, mire hogyan kerített szert.

– Nézd, elmennek – mutatott a lovak irányába Csenge.

A ménes összegyűlt és elvágatott a horizont felé.

– Nekem is mennem kell.

– De hát hova mész innen, Csenge?

– Köszönöm, hogy elhoztál magaddal – súgta a lány, majd galambbá változott és elrepült.

– Csenge! – kiáltott a madár után Dani, hiába. Meg kell hagyni, furcsa dolgok történnek itt.

Egy tó fölé sodródott. A vízben visszatükröződött az égi színjáték. A felhőlovak közt ott repült a ballon is, benne ő, hajója kapitányaként.

Aratás előtt álló búzamező fölé értek. A szél hol jobbra, hol balra fésülte az érett kalászkok tábláit, mintha csak könyvet lapozgatna.

Feltűnt egy apró pont a távolban.

– Mintha mozogna. Áh, biztos csak délibáb. De nem lehet az, egyre közeledik!

Nem maradt kétség, Dani egy másik ballon felé szállt, nem a káprázat rajzolta az égre. Ugyanolyan színe volt, mint annak, amit a vidámparkban látott. Azúrkék.

A két vándor hamarosan egymás szomszédságában lebegett az égen. Olyan közel, hogy Dani látta a másik gondola utasainak arcát. Egy jóképű férfi, élre vasalt ingben, és egy fiatal, feltűzőt hajú, gyönyörű nő ölelte át szorosán egymást.

– Emlékszem, ők voltak ott Bolondvárban. Milyen boldogok.

– Danikám! – kiabálta át a feltűzőt hajú nő. – Köszönjük, hogy megépítetted nekünk, most megint minden olyan szép, mint azelőtt. Milyen ügyes is az én kisfiam!

De hiszen azt a ballont nem én építettem!

– Tudtam, hogy meg fogod csinálni – mondta a férfi. – Apa még sosem volt büszkébb a fiára!

Dani meglepetten nézett a másik hajó utasaira.

Tényleg ők lennének azok?

Alaposan szemügyre vette a fiatal pár arcát, elmerült a vonásaikba. Saját magát látta bennük.

Igen, most már biztos vagyok benne. Ők azok. Hát ilyen volt anya és apa, mielőtt... megszülettem.

Át akart kiabálni nekik, de hiába erőlködött, egyetlen hang sem jött ki a torkán. Annyi mindent szeretett volna elmondani a szüleinek, de képtelen volt megszólalni. Ezúttal mégsem mardosta a megszokott kín, szülei öröme elfeledtette vele.

Az azúrkék ballon egyre távolodott.

Dani látta, amint szülei az alattuk elterülő tájat csodálják, és időnként hangosan felnevetnek. Nem tudott felidézni egyetlen hasonló, boldog emléket sem róluk.

Az azúrkék ballon lassan apró ponttá zsugorodott a messzeségben. Szülei távozásával Dani hangja visszatért.

– Sikerült! Sikerült! – kiabált örömében. Hurrá! A kapitánynak igaza volt, itt tényleg minden gond semmivé lesz! A szüleim végre boldogok! Boldogok!

Dani észre sem vette, hogy szülei távozásával tért csak vissza a hangja.

Miután teljesen szem elől veszítette őket, Dani ballonja egyre feljebb emelkedett. Aztán hirtelen megállt. Nem emelkedett tovább.

Könnyedén utat talált magának a felhők országába.

Dani kristály oszlopok csarnokát látta maga körül. Érkezését titokzatos csend fogadta.

Mondta a kapitány, hogy itt a csend ismeretlen szigete vár majd, de azt nem hittem, hogy a ballon képes lehet az időutazásra. Miért volt erre szükség? Várjunk csak.

Dani a felhők dermedt, távoli hullámai közé bámult.

– Azt hiszem, rájöttem – mondta szomorúan. Most már mindent értek. A ballon akkorra repítette vissza az időben anyát és apát, amikor még boldogok voltak. Vagyis – nyelt egy nagyot – mielőtt én megszülettem.

Ahogy kimondta ezt, erőtlenül összerogyott.

Megdörrent az ég. Aztán újra és újra. A felhők sötét óriásokká változtak, és egyre csak közeledtek a ballon felé. Baljós feketeség kebelezte be az égboltot.

Dani bebújt a gondola egyik sarkába.

– De hát akkor én most hova menjek?

Pusztító vihar tombolt a felhők országában, villámok cikáztak a ballon körül. Az egyik tartókötel elszakadt.

Azt nem hagyhatom, hogy lezuhanjon! Nem!

Dani az erős szél ellenére felmászott a gondola peremére, ahonnan megpróbálta elkapni az elszabadult kötelet, lepillantott, és meglátta a mélység sötét arcát, amint a száját kitátva arra vár, hogy őt és a hajóját elnyelje.

Ekkor egy erős szellőkés hirtelen hátravetette Danit, és visszalökte a gondolába.

A léghajó iszonytató gyorsasággal zuhant a mélység felé. Dani behunyta szemét, várta, hogy bekövetkezzen az elkerülhetetlen. Miközben ott kuporgott, a gondolatiban megjelent Ferkó, Csenge, Vendel bácsi, rajzfüzete és a léghajó.

– Nem engedhetem, hogy lezuhanjon!

Erőt vett magán, feltápáskodott, hogy rakjon a tűzre. Ekkor vette csak észre, hogy a gondolából eltűnt a tűzhely, Dani semmit se értett.

– Ez meg, hogy lehet?

A vihar egyre hevesebben tombolt körülötte.

Meglátta páncélját a gondolában.

– Meg kell szabadulnom tőle!

Felállt, és egyenként kidobálta vértje darabjait.

A vihar elcsendesedett, a ballon lassan emelkedett. A felhők országában újra béke honolt.

Dani kinyújtotta karját a gondolából. Belemarkolt a hozzá legközelebbi felhőbe.

– Milyen puha, mennyire könnyű. Akár a vatta.

A felhő egyetlen pillanat alatt körbeölelte Dani testét, miközben a hajót vékony jégréteggel vont be. Dani mégsem érezte, hogy fázna. Inkább érezte úgy, mintha valaki lágyan betakargatná.

A ballon megint emelkedni kezdett, a felhők fölé. Tiszta, napfényes idő fogadta.

Dani letekintett a felhőkre, fentről kopár pusztaságnak tűntek. A mező közepén fa emelkedett ki a felhők közül, elképesztő sebességgel növekedett, amíg el nem érte a ballont.

– Hiszen ez a hárs! Hogy kerültél te ide? – kérdezte Dani, miközben megérintette a fa egyik levelét.

– Hozzád jöttem – szólalt meg a fa kedves, női hangon.

– Tudsz beszélni?

– Hiszen mi mindig is beszélgettünk.

– Azt tudtam, hogy hallasz engem, de azt nem hittem, hogy beszélni is képes vagy.

– Pedig hallhatod. Lassan ideje lenne hazamenned, léghajós – mondta szelíden a hárs.

Dani hátat fordított.

– Mi a baj?

– Azt hiszem, én már nem mehetek többé haza. Anyáék végre boldogok. Láttam...

Dorombolás hangja hallatszott.

– Lunácska, hát te, hogy kerülsz ide?

A macska kecsesen végigsétált a fa egyik ágán, ahonnan könnyedén szökkent a gondolába.

– Talán valóban maradnod kell még – mondta a hárs.

– Jó itt. Olyan, mint otthon a tisztáson. És most már itt van Luna is végre – vette az ölébe Dani a cirmost. – De ugye te is itt maradsz velem?

– Igen, maradok, ameddig lehet – mondta a hárs.

– Az jó. Tudod, azt egyet sajnálom, hogy nem láttam darvakat. Nem tudod, élnek esetleg errefelé?

– A darvak jól tudják, hogy mikor, hova kell menniük.

– Vendel bácsi is valami hasonlót mondott. Én azt hallottam, hogy halhatatlanok repülnek rajtuk, de ez biztosan butaság.

A ballon tovább emelkedett, miközben a hárs egyre távolodott. Dani próbálta megállítani a hajót, de már képtelen volt irányítani.

– Miért megyünk még feljebb?

– Ne félj, már úton vannak érted.

– Kik? Kik jönnek értem?

A hárs már nem válaszolt. Dani kétségbeesetten rángatta a tartó köteleket, amikor hangokra lett figyelmes a távolból.

– Olyan ismerős ez a hang. Hiszem ez ők lesznek! Hát mégis élnek errefelé! Már látom is őket! Ott! Közelednek.

Dani fellépett a kosár peremére. Elrugaszkodott.

Mégsem zuhant a mélység felé.

Felhőként lebegett.

Odafenn.

Úgy érezte, hazatért.

A nap sugarai könnyedén utat találtak a hárs lombjának ágai közt. Fénylő magvakat hintettek a zúzmarás földre, beragyogták a tisztást. A hárs csaknem valamennyi levelét lehullatta az éjjel. Törzsét körbeölelték a sárgászöld, szív alakú levelek. Egyetlen levél maradt csak rajta. Mintha azt az egyet nem akarta volna elengedni.

A szél a tisztás felé tartott, vadabbul, mint azt az érkezése napján tette. Keresett valakit. Amint odaért a hárshoz felrántotta a fa alól a levéltakarót. Megtalálta, akit keresett.

Darvak tűntek fel az égen. Délnek tartottak. A hárs felett repültek el, amikor a vezérmadár váratlanul megfordult. A tisztás felett újra és újra köröket írtak az égre. Luna felkapta a fejét a szokatlan hangokra, de nem tágitott gazdája mellől. Amikor a darvak leszálltak, a szél elállt. Aznap már nem fújt többé. Volt valami különös a madarak jöttében. Titokzatos csend burok

vette őket körül, majd néma táncba kezdtek. Mozdulataik kecsesen követték egymást. A vezérmadár kivált társai gyűrűjéből, és a fához lépdelt. Járása fenséges volt, akár egy királynőé.

A daru lehajtotta a fejét, csőrével gyengéden megbökte a földön fekvő fiút.

A hárs megvált utolsó levelétől, az tollpiheként szállt a föld felé, végül Dani testére hullt.

Dani erre ébredt fel. Felállt, lerázta magáról a leveleket, amik a testét borították.

Szétnézett maga körül. Látta a tisztást, az öreg hársat, az indulásra váró léghajót, és a darvakat.

Tudta jól, mit kell tennie.

A vezérmadárhoz lépett.

– Veled kell mennem, ugye?

A daru bólintott, majd meghajolt a fiú előtt. Dani felkapaszkodott a hátára.

A vezér jelt adott, mire a többi madár felemelkedett. Hangos krúgatásuk közepette repültek tovább.

Dani hátrafordult, és lenézett a vidékre. Látta a lápot, benne a kunyhót, annak egy szem lakóját, amint az öreg szomorúan pipázik egymagában. A darvak a láp felé vették az irányt. Vendel felkapta fejét a madarak eltéveszthetetlen hangjára.

– Nofene. Csak látom őket én is, nem csak a gyerekek’. Tudják ezek jól a dóguk’, mondtam én. Ezt el is mesélem a Daninak, csak kerüljön elő – mosolyodott el a bajsza alatt a kosárfonó.

Dani még látta a faluba vezető döcögős utat, rajta a zötykölődő buszt, amelyen annyit utazott. Azt is látta, amint az öreg csotrogány a puszta közepén váratlanul megáll. Egyedül Ferkó szállt ki a buszból, és mint aki jelenést lát, úgy bámulta a vezérmadarat.

– Mi a jó búbánat történik itt?

Dani egyvalamit szeretett volna még látni. A szülei házát. A vezérmadár engedelmesen követte a gondolatait. A ház felett hallotta szüleit. A fiú immáron a bölcsek mosolyával tekintett a vidékre, az emberekre, akik között felnőtt. Erősen belekapaszkodott a daru hátába, előrszegezte tekintetét, majd irányt váltott.

A vezérmadár szélesebben repült, a halhatatlanok palástja fényes zászlóként lobogott lovasa hátán.

Eközben odalent a tisztáson Luna visszakuporodott gazdája néma mellére.

A darvak már messze jártak, amikor a házból rekedt szólongatás hallatszott.

– Dani, Danikám, gyere már ide. Beteg vagyok...